

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 226.

63de Møde.

Torsdagen den 25de April.

(Fortf.)

Mourier (fortsat): Det af Ordføreren og nogle andre af Udvalgets Medlemmer fremsatte Forslag gaaer ud paa, at Bederlaget altid skulde udbetales til Cieren, med mindre han maatte være under nogen Retsforfølgning, som kunde berettigge anden Mand til deri at søge Fyldestgjørelse. Ligesom dette Forslag end ikke tager saameget Hensyn til Panthaverne, som Udvalget, saaledes er det ogsaa i og for sig noget ubestemt, og jeg tilstaaer at jeg ikke er ganske vis paa, om jeg rigtig har opfattet dets Mening. Hvis jeg ikke har misforstaaet Forslaget, indeholder det intet Andet end en simpel Henviisning til den gjeldende Lovgivning, men i saa Fald er det aldeles overflødig. Jeg skal, inden jeg slutter, endnu tilføie den Bemærkning, at man, med Hensyn til det førstnævnte Forslag, som jeg og nogle af mine Colleger i Udvalget have tilladt os at stille, maaskee vil indvende, at det er vel kort affattet, fordi det ikke gaaer ud paa at ordne de Forviklinger og løse de Tvivl, som mulig kunde opstaae mellem Panthaverne og Cieren eller mellem Panthaverne indbyrdes; men jeg maa herved tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hvad vi have foreslaaet er i det Væsentlige overensstemmende med hvad flere Anordninger indeholde, t. Ex. Frd. om Grundafstaaelser til Jernbaner af 5te Marts 1845 § 7, Frd. om Jords Afstaaelse til Kirkegaarde af 23de April 1845 § 6 og ligeledes den provisoriske Forordning om Jords Afstaaelse til Fattighuse m. v. af 5te Mai 1848, som Thinget for kort Tid siden har haft under Behandling. Der findes her aldeles lignende Bestemmelser uden noget væsentlig yderligere Tillæg, hvilket vistnok ogsaa turde være ufornødent. At i Særdeleshed flere Panthavere maatte

være berettigede til Bederlag i den Orden, hvori de overhovedede ere panteberettigede, følger ganske af sig selv, og jeg troer overhovedet, at det vil være rigtigst at indskrænke sig til at udtale det Princip, at Panthaverne skulde have Udgang til at gjøre deres Ret gjeldende i Bederlagssummerne, og derhos at bestemme de Grændser, inden for hvilke en saadan Udgang indrømmes Panthaverne, nemlig dels at de alene skulde kunne holde sig til Obligationerne, men ikke til de Beløb, der contant udbetales, og dels, at Rettigheden gjøres afhængig af betimelig Anmeldelse fra Panthavernes Side. De iøvrigt opstaaende Spørgsmaal ville være at afgjøre i Overensstemmelse med den hidtil gjeldende Lovgivning.

Ordføreren: Det kan visseilig ikke modsiges, hvad den sidste Læser har sagt, at det er Principet, hvorom vi ere blevne uenige, og at vi derfor maae komme til forskjellige Resultater; jeg har forklaret, efter hvilket Princip jeg og de flere af Udvalgets Medlemmer betragte dette Bederlag, og jeg vil dertil føie, at jeg troer, at Trykket af nye Skatter for en stor Deel, ja vel endog for den allerførste Deel, falder paa den uuværende Besidder. Naar nu en Række af Aar er hengaaet, saa udjevner Sligt sig, saa veed Enhver, hvad han erhverver, naar han faaer en Eiendom; han veed, hvilke Byrder der hvile paa den, og disse Forudsætninger gaaer han efter, ja jeg troer endog, at der maa være Eiendomsbesiddere, som i Anledning af denne Lov ville faae væbliffelige Udgifter, som maae forøge deres Besætning, navnlig deres Hestehold, og saa kan komme til at holde flere Tjenestefolk. Det er disse Betragtninger, tilligemed de øvrige, som jeg har nævnt, der bringe os til at sige: det ville vi give, det skal den Mand have, som nu har Eiendommen, for at han kan sættes istand til at modstaae det Tryk, som falder paa ham ved denne Lov. Den